

Z A O L Z I E

Polský informační bulletin

Dokumenty, články, komentáře, novinky

Číslo 1/2006 (25)

C I E S Z Y N

23. ledna 2006

www.zaolzie.org

kontakt@zaolzie.org

ČESKÉ ZLOČINY LIKVIDACE POLSKOSTI NA ZAOLŠÍ LZE ODPUSTIT, ALE NESMÍ SE NA NĚ ZAPOMENOUT!

Nejdříve panovalo dlouholeté mlčení. O tomto zločinu (viz foto č. 1) se nesmělo mluvit více než 70 let, s krátkou přestávkou na přelomu let 1938 a 1939, kdy se Zaolší na jedenáct měsíců vrátilo Polsku.

Fotografie č. 1. Těla 20 padlých a zavražděných polských vojáků na hřbitově ve Stonavě

Tehdy – u příležitosti dvacátého výročí tohoto českého zločinu – byla uctěna památka obětí bestiálního vraždění. Nad hromadným hrobem polských válečných zajatců ve Stonavě na Zaolší – vojáků 12. wadowického pěšího pluku, kteří byli českými žoldáky ubodáni bajonety a dobíjeni pažbami pušek – se konal pietní akt kladení květin (viz foto č. 2), během kterého promluvil katovický vojvoda Michał Grażyński. Tato událost měla tehdy široký ohlas nejen na Zaolší. Brzy však vypukla druhá světová válka a po ní následovala nová česká nadvláda. Přestože byla tato kapitola dějin našich vztahů s jižními sousedy po válce vymazána i z polských učebnic dějepisu, díky úsilí místních polských obyvatel na tomto hrobě nikdy nechyběly květiny a o svátku Všech svatých zde vždy hořely svíce.

Foto č. 2. K dvacátému výročí tragédie ve Stonavě promluvil u hrobu padlých a zavražděných slezský vojvoda Michał Grażyński

Jakmile se počátkem devadesátých let naskytl taková možnost, obrátili se místní činitelé Polského kulturně-osvětového svazu ve Stonavě na polský konzulát v Ostravě s žádostí o finanční pomoc na rekonstrukci tohoto místa národní paměti (viz foto č. 3).

Foto č. 3: Pohled na hrob 20 padlých a zavražděných polských vojáků po rekonstrukci v roce 1991.

O konformismu tehdejších diplomatických zástupců Polské republiky – a možná i o obavách místních činitelů z českého pronásledování – svědčí pamětní deska, kterou tehdy nechal zhotovit ostravský konzulát. Je na ní vytesán nápis: Dvaceti padlým dne 26. ledna 1919 ve Stonavě. V duchu politické korektnosti Demokratické unie, která tehdy v Polsku vládla (tuto stranu zastupoval ostravský generální konzul), není na této desce o zavražděných ani slovo, ačkoli v boji padlo jen několik z nich, zatímco více než deset jich bylo v rozporu s ustanoveními Ženevské úmluvy o válečných zajatcích bestiálně zavražděno. Češi se ostatně od samého počátku svých snah o anexi Těšínska neřídili mezinárodním právem. Bez vyhlášení války podnikli zrádný útok na polské pohraničí.

O česko-polském sporu o hranice po první světové válce jsme již psali v našem zpravodaji, zejména v jeho prvním čísle z 23. ledna 2004. Pro připomenutí však uvádíme několik faktů souvisejících s tehdejšími událostmi.

Po rozpadu rakouské monarchie v roce 1918 se obyvatelstvo Těšínska shromažďující se na táborech lidu vyslovalo pro vytvoření Národní rady knížectví těšínského polskými politickými stranami. Tím se obyvatelé této země přihlásili k příslušnosti k Polsku, které se obrozovalo po 130 letech nesvobody. 5. listopadu 1918 byla v této věci podepsána dohoda mezi zmíněnou Národní radou knížectví těšínského a českým Zemským národním výborem pro Slezsko (dále ZNV) v Ostravě o prozatímním vymezení hranic a spolupráci místních polských a českých orgánů, založená na stávajících etnických poměrech. Vůli místního obyvatelstva, které se vyslovalo pro příslušnost k Polsku, neresppektovali čeští politici v Praze, ačkoli to bylo v rozporu s mírovým programem prezidenta Spojených států Thomase

Woodrowa Wilsona z 22. ledna 1918 o sebeurčení národů, na jehož základě i Češi – po téměř třech letech poddanství – obnovili svou státnost. Ve svých aspiracích na ovládnutí celého bývalého Těšínského knížectví se bez obalu uchylovali k ekonomickým argumentům, snaže zmocnit se tamního přírodního bohatství a ovládnout Košicko-bohumínskou dráhu, vybudovanou za rakouských dob. Bezostyšně to v knize „O Těšínsko“, vydané v roce 1928, definoval Ferdinand Pelc, který v roce 1918 předsedal ZNV v Ostravě, když napsal: „šlo o to, dostati do rukou území s většinou polskou neb německou, na území polském bydlící, a to buď se souhlasem obyvatelstva tohoto území, či bez jeho souhlasu, za použití vojska“.

Češi se na ozbrojenou akci začali připravovat již v prosinci 1918. K samotné akci však nepřikročili, dokud se nezformovala československá armáda, opírající se o rakouské velitelské kádry a divize legionářů přesunutých z Itálie a Francie. Československé vojenské přípravy neunikly pozornosti Velitelství vojenského okruhu v Těšíně, kterému velel plukovník Franciszek Ksawery Latinik. Ten o situaci pravidelně informoval své nadřízené v Krakově a na Generálním štábu ve Varšavě. Tam však zprávy o české hrozbě nebyly náležitě doceněny, neboť v té době byla většina ozbrojených sil vázána obranou Lvova a východního Malopolska před Ukrajinci (kam byly odveleny i vojenské jednotky z Těšína) a podporou Velkopolského povstání.

Tuto tragickou chybu, pramenící z – v historii se již opakující – naivní víry v poctivost deklarací jižního, slovanského souseda, Češi horlivě využili. Majíce obrovskou převahu v lidech i výzbroji, provedli 23. ledna 1919 záludný, zrádný útok na Těšínské Slezsko. Převlečení do uniforem spojeneckých armád vyzvali téhož dne kolem 10.30 hod. plukovníka Latinika ke stažení polských vojsk za hranice Těšínského Slezska, přičemž vyhrožovali, že v opačném případě přikročí koalici síly ve 13 hodin k obsazení jeho území. Plukovník Latinik si hned neuvědomil, že jde o mystifikaci, a nestihl její aktéry zatknout. Mezitím v nejsevernější části pozdějšího Záolží již brzy ráno téhož dne začal ozbrojený útok na bohumínskou demarkační čáru. I v Bohumíně se pokusili o podobnou mystifikaci jako v Těšíně, ale tamní velitel plukovník Mroczkowski rozpoznal, že jde o lest, spojil se se svým velením a obdržel jednoznačný rozkaz bránit město i s tamním železničním uzlem. Poláci však byli obklíčeni

českými vojáky, kteří do Bohumína dorazili nepozorovaně již dříve, když překročili hranici v civilním přestrojení a teprve na poslední chvíli si oblékli vojenské uniformy a vytáhli ukryté zbraně. Plukovník neviděl z této situace východisko, a proto se rozhodl vyvést své vojáky z bohumínské pasti. Velitel v Bohumíně, český major Sýkora, slíbil přistavení speciálního vlaku pro odvoz Poláků výměnou za propuštění českých zajatců držených v Petrovicích. Když však byli čeští zajatci propuštěni, polští vojáci byli zajati a bohumínský železniční uzel byl spolu s celým městem obsazen Čechy.

Téhož dne byla svedena také bitva o polskou část Ostravsko-karvinského revíru. Jeho obranu řídil velitel fryštátské posádky podplukovník Stanisław Springwald, který disponoval třemi rotami pěchoty a místní milicí. I zde český útok začal úderem na nádraží v Doubravě a stejně jako v Bohumíně byla použita lest. Útok provedli „civilní“ příchozí, předtím ukrytí v hotelu sousedícím s nádražím, kteří zaházeli polská postavení granáty. V Karvině dali útočícím Čechům zabrat horníci, kteří je ostřelovali zpoza domů a stromů. Boje toho dne probíhaly i v dalších obcích. Bitva o Karvinou byla rozhodnuta následujícího dne, kdy tam Češi přesunuli dva prapory vojska z již obsazeného Bohumína. Díky dobytí těchto cílů se útočící Češi dostali do týlu dosavadních polských obranných linií. Za těchto okolností následujícího dne již na tomto úseku nepokračovali v útočných akcích, ale věnovali se upevňování dobytých pozic, hledání zbraní v domech polských obyvatel a jejich pacifikaci (např. popravy zastřelením za držení jediného puškového náboje či braní civilních rukojmí pod hrozbou jejich zastřelení v případě útoku na české vojáky). Místní polští národní a dělničtí vůdci byli toho dne internováni a uvězněni v budově polského sirotčince v Orlové. Tento i jiné fakty spojené s českým vpádem popsala na základě vlastní zkušenosti Zofia Kirkor-Kiedroniová v osmé kapitole druhého dílu svých Vzpomínek.

Večer 23. ledna, tedy o několik hodin později než na severu, zaútočili Češi také v jižním úseku západní části Těšínska, a to ze strany tunelu v Mostech u Jablunkova, hraničících se Slovenskem. Odtud přijely vlaky se třemi prapory legionářů z pěšího pluku formovaného v Itálii. Tento úsek bránila z polské strany jedna pěší četa pluku Těšínské země pod velením podporučíka Gustawa Krzystka, podporovaná místní milicí. Vzhledem k drtivé převaze nepřítele a nemožnosti jej odrazit v

ozbrojeném střetu, polští obránci na své straně tunelu rozmontovali koleje. To sice útok nezastavilo, ale mírně zpomalilo český postup na Jablunkov, Třinec a Těšín. Došlo také k horské bitvě v okolí obce Hrádek, v níž obě strany utrpěly lidské ztráty. Podobně jako v karvinském okrese se i zde Češi dopouštěli válečných zločinů, když vraždili zajatce a raněné, vojáky i civilisty. Příkladem jejich bestiality byla v tomto úseku smrt dělníka třineckých železáren Karola Stryi, který byl po zajetí zbit pažbou pušky, sražen do potoka a doražen ranou do hlavy. Podobné zločiny spáchali čeští vrazi ve vojenských uniformách v neděli 26. ledna ve Stonavě a Albrechticích, právě když se místní obyvatelstvo chystalo po bohoslužbách ve svých kostelech jít k urnám a zúčastnit se voleb do parlamentu Polské republiky, které se toho dne konaly v celém Polsku. Zabránění obyvatelům Těšínska v účasti v těchto volbách bylo hlavním důvodem zahájení zrádného českého útoku na Těšínské Slezsko těsně před tímto datem. Čeští historici zabývající se touto problematikou, v čele s Jaroslavem Valentou, ještě i v devadesátých letech 20. století takové jednání bezostyšně schvalovali. Masová účast obyvatelstva v těchto volbách by totiž byla hmatatelným potvrzením jeho vůle patřit k Polsku, čemuž chtěli Češi zabránit.

Bestiální vraždy, které spáchali čeští násilníci ve vojenských uniformách ve Stonavě, se staly jakýmsi tichým symbolem. Ačkoliv se podobných zločinů dopustili Češi i v jiných obcích, tento neupadl v zapomnění díky úsilí místního kněze Franciszka Krzystka a okolního obyvatelstva. Byl to otec Krzystek, kdo zorganizoval sbírku prádla, aby alespoň tímto způsobem zakryl nahotu zavražděných a svlečených vojáků. Na jeho zakázku pořídil Leo Beer, profesionální fotograf z nedalekého Fryštátu, fotografie obětí zločinu, a byl to on, kdo se postaral o zapsání jmen identifikovaných těl do farní knihy, ačkoli se nepodařilo zjistit totožnost všech. Bezohlední čeští vrazi totiž ze svých obětí strhávali a kradli oblečení a obuv spolu s osobními doklady. Byl to kněz Krzystek, pronásledovaný Čechy, kdo se také postaral o důstojný pohřeb obětí stonavského zločinu, s čímž mu pomáhali místní věřící.

Fotografie č. 4. Památník na hrobě otce děkana Franciszka Krzyszeka, faráře ze Stonavy, který přispěl k přípravě dokumentace týkající se obětí tragédie. Od ledna 1919.

V hromadném hrobě, vyloženém deskami darovanými knězem, jimiž byla zakryta i těla obětí, neboť v tak krátkém čase nebylo možné vyrobit tolik rakví, spočinuli vojáci 12. wadowického pěšího pluku. Byli vysláni k obraně této země ve chvíli, kdy chlupci z Těšínska bojovali na Východě, kam byli posláni ve víře v mírová prohlášení Masaryka a Beneše. Maršál Józef Piłsudski, vědom si chyby, k níž došlo v důsledku neodůvodněné důvěry v české představitele, prohlásil: „Protože jsem věřil Masarykovým deklamacím a výslovným ujištěním pražské vlády, která opakovaně uznávala naše práva na sporná území, ponechal jsem v těchto oblastech pouze drobné vojenské jednotky. Tento nečekaný vpád považuji za nepopsatelnou zradu ze strany Čechů.“

I přes obrovskou vojenskou převahu českých útočníků se velitel vojenského okruhu Těšín, plukovník Franciszek Ksawery Latinik – poté, co v okamžiku překvapení uvěřil českým převlekům – spolu se svým nadřízeným, velitelem Generálního okruhu v Krakově generálem Emilem Gologórským, rozhodli provést taktický manévru. Aby zabránili ozbrojenému obsazení a zničení Těšína ze strany Čechů, bylo rozhodnuto vytvořit – vedle obranné linie v západní části Těšínského Slezska – také ústupovou linii na řece Visle. Díky tomuto manévru byli Češi, kteří měli v úmyslu obsadit celé Těšínské Slezsko až po řeku Bělou, u Skočova odražení a donuceni k ústupu.

Názvy obcí, v nichž se odehrály bitvy během zrádného českého vpádu v lednu 1919, byly v roce 1934 umístěny na kartuších v dolní části podstavce pomníku Těšínské Nike (viz foto č. 5), který byl zničen Němci hned v první den druhé světové války. O probíhající rekonstrukci tohoto pomníku jsme již několikrát psali. Zmínili jsme také českého generálního konzula z Katovic, který 12. října 2005 – se souhlasem hostitelů – pozval na těšínskou radnici zástupce Společenského výboru pro obnovu pomníku. „Ve jménu dobrých sousedských vztahů“ se je snažil přimět k tomu, aby na podstavec neumístovali kartuše s názvy bojišť spojených s českou agresí v zaolšanské části Těšínska. Český konzul rovněž vznášel požadavky, aby odhalení pomníku neprobíhalo v kontextu jakýchkoli výročí významných pro polský národ, neboť by to mohlo dráždit Čechy. V plně demokratickém státě by cizí diplomat, který se dopouští takového nátlaku s cílem zamlčet zločiny spáchané v minulosti jeho krajany, namísto usilování o usmíření ve jménu pravdy riskoval, že se stane „personou non grata“. Mezitím se v samotném Těšíně, ovládaném liberály, o této skutečnosti mluví jen šeptem, aby se – nedej Bože – nepohněvali sousedé.

Foto č. 5. Pomník Cieszyńské Nike s kartušemi u paty

V této souvislosti jsou povzbudivá slova prezidenta Polské republiky Lecha Kaczyńského z jeho projevu, který pronesl před Národním shromážděním 23. prosince 2005 při příležitosti slavnostního složení slibu: „Mým úkolem je

dosáhnout toho, aby se naše vztahy s ostatními státy staly faktorem dynamizujícím proměny a posilujícím naše vědomí vlastní hodnoty i naše pouto k vlasti. Cestou k tomu je odmítnutí národních komplexů, neustálého zdůrazňování našich slabin a chorobného sklonu k napodobování, a to i v případech, kdy jde o jevy a postoje pochybné či zjevně škodlivé. Abychom byli vnímáni jako velký evropský národ, musíme jim chtít být. Pokud chceme úctu ostatních, musíme si nejdříve vážít sami sebe.“

S odkazem na název těchto úvah a v kontextu výše uvedeného citátu stojí za to zejména mladší generaci čtenářů jasně říci, že to nejsme my – Poláci – kdo by měl slovo Zaolší vyslovovat s rozpaky. Tyto rozpaky jsou výsledkem komplexů, které byly polské společnosti vštěpovány během let komunismu. Nejsou to Polsko a Poláci, kdo by se měli Čechům omlouvat za Zaolší, nýbrž ve jménu historické pravdy by se měli omluvit Češi. Agrese z roku 1919 byla pouze tragickou předehrou krutého a zločinného pronásledování místních Poláků v meziválečném období minulého století a dobře promyšlené, cílené depolonizace i po druhé světové válce. Rok 1938, kdy sám Beneš navrhl Polsku navrácení sporného území, byl pro mnoho obyvatel Zaolší krátkým obdobím úlevy a opojení vysněnou nezávislostí, o niž však byli

bohužel o necelý rok později německými agresory znovu připraveni.

Dnes, kdy počet polských obyvatel Zaolší klesl již téměř pětinašobně v důsledku intenzivního, dobře promyšleného a cíleného odnárodnování (vysídlení mnoha tisíc Poláků ze Zaolší po první i druhé světové válce, provokace a dlouholeté věznění spojené s prací v uranových dolech s následnými tragickými úmrtími, konfiskace polského spolkového majetku, likvidace polského školství a polského charakteru církvi, zahlazování historických polských názvů obcí a vytlačování jazyka původního obyvatelstva z veřejného života a další), by člověk chtěl – ve sjednocené Evropě – od Čechů slyšet slova, která z úst jejich představitelů dosud nikdy nezazněla: „Provinili jsme se! My i naši předkové. Omlouváme se a prosíme o odpuštění.“

Majíce v živé paměti rovněž další slova ze zmíněného prezidentského poselství: „Polsko a jeho prezident nikdy nemohou zapomenout na krajany žijící za hranicemi země“ a že „naše země se potřebuje vypořádat s minulostí“, zahájili jsme v našem redakčním týmu rok 2006 s nadějí, že se náležitěho zhodnocení dočká také pravda o záolžské Golgotě 20. století.

Alicja Sęk

RETROSPEKTIVA POLSKÉHO INFORMAČNÍHO BULLETINU – ZAOLŠÍ (PBI-Z)

Níže uvádíme seznam článků z jednotlivých čísel dvou ročníků bulletinu. Chceme spustit svého druhu diskusní portál k zaolžské problematice, pro který by tyto články tvořily základ.

V této diskusi, vedené za účelem udržení polské identity v našem rodném kraji, bychom neměli chybět. Možná takto vznikne jakýsi internetový Svaz Poláků ze Zaolší (ZPZ) – klub přátel Zaolší, sdružující jeho sympatizanty.

Navrhujeme následující formát –

účastníci internetového ZPZ se s redakcí spojí přímo na adrese kontakt@zaolzie.org nebo prostřednictvím adresy, která jim vyhovuje:

1. s uvedením tématu z PBI-Z, č./rok podle níže přiloženého přehledu, za účelem upřesnění nebo rozšíření neprobraných témat,
2. navrhuji diskusi o otázkách, které dosud nebyly v bulletinu zmíněny,
3. formulují řešení aktuálních záležitostí týkajících se Zaolší,

4. připravují případné texty k publikaci na portálu. Uvedením.

Dosah působení:

Informační servis zaolzie.org je – doposud – sledován téměř ve všech evropských zemích, a to jak z komerčních, vládních a vzdělávacích adres či adres mezinárodních organizací, tak i soukromými osobami.

Podle statistik navštěvují hlavní stránku servisu, HTML stránku i verzi určenou pro tisk také uživatelé na všech kontinentech. Pravidelné návštěvy jsou zaznamenávány v USA, Japonsku, Austrálii, Brazílii a dalších zemích.

V Polsku jsou stránky pravidelně navštěvovány v 15 ze 16 vojvodství, tedy téměř na území celého státu.

Této návštěvnosti odpovídají i naše e-mailové kontakty, v jejichž rámci odpovídáme na dotazy a kterých mohou účastníci ZPZ využít.

Seznam článků z jednotlivých čísel ročenek PBI-Z za roky 2004, 2005:

PBI – ZAOLZIE 2004

- Č. 1 K 85. VÝROČÍ UTIŠENÍ – CITLIVÝ PAMÁTNÍK, ALICJA SĘK,
DOKUMENTY BENESZE-MOŚCICKÉHO Z ROKU 1938
- Č. 2 SLEZSKÝ REGION A SOUČASNÝ KONFORMISMUS, ALICJA SĘK,
PLYNIESZ OLZO, JAN KUBISZ, básně:
- Č. 3. ZA OLZOU A CZANTORIÍ ALICJA SĘK,
PŘÁTELŮM ZA OLZOU ZAVOLÁ,
BÁSNICKÁ SOUTĚŽ NA SVÁTEK GOROLŮ,
JABŁONKOWSKI LASEK, ALICJA SĘK, básně
- Č. 4 MAJETEK POLSKÝCH ORGANIZACÍ V ZAOLZIE, JAN LEŚNY, ÚVAHY O NÁRODU, OBČANSTVÍ,
VLASTENECTVÍ A "EVROPSTVÍ", ALICJA SĘK,
, usnesení 3. varšavské konference polské diaspory, Marian Hemar, básně
- Číslo 5 PROKLETÝ NEBO ZRAZENÝ? ALICJO SĘK,
Z ONLINE FÓRA "VŠE O CIESZYŃSKÉ SLEZSKU",
SPÍCÍ RYTÍŘI (ÚRYVEK), JAN ŁYSEK, básně,
KOPIE DOPISU PŘEDSEDY VLÁDY REPUBLIKY SRBSKO VÁCLAVA KLAUSE – ŠKOLNÍ MATICI V REPUBLICE SRBSKO OHLEDNĚ ZABAVENÉHO NÁZVU VLASTI – NEGATIVNÍ POZICE
- Č. 6 ŠPINAVÁ POLITIKA EDVARDA BENEŠE, ALICJA SĘK, :
nalezeno na internetovém diskusním fóru, o zemi zaolziańska (2. října 1938), básně RUDOLF NIEBRÓJ
- Č. 7 VÁLEČNÉ NEPOKOJE, ALICJA SĘK, VZPOMÍNKY NA PRÁZDNÝ VŮZ A SNOVÝ PLÁTEK CHLEBA,
ELŻBIETA KOHUTEK, DOPIS OD ZAOLZIE, PRO JA – ČÍSLO, GUSTAW PRZECZEK, básně z koncentračního tábora, OZNÁMENÍ SOUTĚŽNÍ KOMISE (Z 57. SVÁTEK GOROL V JABŁONKÓWĚ – 20.7.2004),
NAŠLI JSME NA INTERNETU
- Č. 8 POLSKO-ČESKOSLOVENSKÉ POLITICKÉ VZTAHY PŘED KONFERENCÍ TŘÍ MOCNOSTÍ V POSTUPIMI, MAREK K. KAMIŃSKI,
PŘED ZAČÁTKEM NOVÉHO ŠKOLNÍHO ROKU, ALICJA SĘK,
Z E-MAILU,
NAŠLI JSME NA INTERNETU,
STARO JEDLA, ANNA FILIPEK, básně
- Č. 9 POLSKO-ČESKOSLOVENSKÉ POLITICKÉ VZTAHY PŘED KONFERENCÍ TŘÍ MOCNOSTÍ V POSTUPIMI, část II, MAREK K. KAMIŃSKI,
POZNÁMKY - Z EUROREGIONU "TĚŠÍN SILESIA", ALICJA SĘK,
OBDRŽELI JSME E-MAILEM,
JESIYNI, EWA MILERSKA, básně
- Č. 10 POLSKO-ČESKOSLOVENSKÉ POLITICKÉ VZTAHY PŘED KONFERENCÍ TŘÍ MOCNOSTÍ V POSTUPIMI, část II III, MAREK K. KAMIŃSKI, ,
POZOROVÁNÍ – Z TĚŠÍNSKÉHO NÁDRAŽÍ, ALICJA SĘK,
CIHLY PRO REKONSTRUKCI PAMÁTNÍKU,
LISTOPADOVÉ PRÁZDNINY, ADOLF FIERLA, básně
- Č. 11 Z THE TURMOIL OF WAR POKRAČOVAL, ALICJO SĘK,
POZOROVÁNÍ - VOLBY DO MÍSTNÍ SAMOSPRÁVY, ALICJA SĘK,

NÁSLEDKY DISKUSE NA INTERNETOVÉM FÓRU ČESKÉ REPUBLIKY, - PŘILEP SI RTY ..., JAN LEŚNY

- Č. 12 PROTI ÚTLAKU, G.P. – DOPIS OD ZAOLZIEHO V PŘÍPADU PAWELA KUBISZE,
"SAMETOVÁ REVOLUCE" V ZAOLZIE,
STANISŁAW GAWLIK,
DUKÁTY Z ROLE LET, PAWEŁ KUBISZ – básně

PBI - ZAOLZIE 2005

- Č. 1 K PRVNÍMU VÝROČÍ, A.S. OPĚT ZA ROZDĚLENÍ, ALICJA SĘK, APEL POLSKÝCH POLITICKÝCH STRAN V ZAOLZIE – 1945, HISTORIE SE RÁDA OPAKUJE – NA OKRAJI SLOŽITÝCH, STŘETY ZAOLZÍ (O HENRYKU JASICZEKOVI...), ALICJA SĘK, ZE SÉRIE "SAMETOVÁ REVOLUCE V ZAOLZIE": V JEJÍM ZÁJMŮ ("Začátky demokracie" vydané Radou kongresu Poláků v republice polské), Stanisław Gawlik
- Č. 2 **PROTEST proti kapitulaci Těšínského Slezska Čechům**, DOKUMENT NÁRODNÍ RADY TĚŠÍNSKÉHO KNÍŽECTVÍ Z ROKU 1920,
CARPENTER'S PLATFORM – POKUS O OBRANU, B. W.
ZDROJ, EWA MILERSKA, básně,
ÚVAHY – ČEŠI A POLÁCI V "EUROREGIONU TĚŠÍNSKÉHO SLEZSKA", JAN LEŚNY,
ZE SÉRIE "SAMETOVÁ REVOLUCE V ZAOLZIE: ROZDĚLENÉ EGO" STANISŁAW GAWLIK
- Č. 3 PROVOKACE VE STARÉM MLÝNĚ, ALICJA SĘK
POD BESKIDAMI, MARIA KONOPNICKA (úryvek z básně)
- Č. 4 ZATÍMCO V NÁRODĚ ..., ADAM ASNYK, básně
OCHRANNÁ JURISDIKCE REPUBLIKY POLSKÉ NAD POLÁKY V ZAOLZIE, MARIUSZ UNIEWICZ A JEHO TÝM,
DOSLOVNÝ TEXT RÁMCOVÉ ÚMLUVY RADY EVROPY O OCHRANĚ NÁRODNOSTNÍCH MENŠIN, STAV L Č. 22 ze dne 15.3.2002
- Č. 5 PORUŠENÍ LIDSKÝCH PRÁV V ZAOLZIE, J.L. CIESZYŃSKÉ KONFRONTACE, (sbírka textů Karnkowského a českých autorů – Kopeček, Parma, editováno M.U.)
- Č. 6 EDVARD BENEŠ VS. GEN. WŁADYSŁAW SIKORSKI – Diskuse o knize od M.K. Kamińského, ALICJA SĘK, DZIYNKI CI ZIYMIO ..., EWA MILERSKA, básně
- Č. 7 NOVÁ KAPITOLA POLSKO-ČESKÝCH VZTAHŮ PO SMRTI GENERÁLA W. SIKORSKÉHO – Diskuse o přílohách ke knize od M.K. Kamińského, ALICJA SĘK, PROJEV O MÉ VLASTI, ANIELA KUPIEC, básně
- Č. 8 POKRAČOVÁNÍ ČEŠTÍNSKÝCH PROTIOPERACÍ, M.U., K POLSKÉMU PROJEVU, Władysław Młynek, básně
- Č. 9 NA STOPĚ SLEZSKÉ LEGIE Z TĚŠÍNSKÉ ZEMĚ, ALICJA SĘK,
HŘÍŠNÍ LIDÉ - Píseň legie
- Č. 10 REVIZE DĚJIN, ALICJA SĘK,
TO CIESZYŃSKA NIKE, ALICJA SĘK, básně
A TADY JE OPAKOVÁNÍ HISTORIE, M.U.
- Č. 11 ASIMILACE NEBO ZNÁRODNĚNÍ, ALICJA SĘK,
11. LISTOPADU, CEZARY MICKIEWICZ, básně,
ŠANCE NA PRŮLOM, MARIUSZ UNIEWICZ

Zaolzie-Polish Informační bulletin, č. 1/2006 (25)

Editor: Jan Lešny

www.zaolzie.org E-mail: kontakt@zaolzie.org

**Těm, kteří jsou
ochotni podpořit
Sociální výbor pro
obnovu
prostředky na
dokončení
Památníku
legionářů hrdinů
Těšínské země
a jejího okolí,
poskytujeme číslo
úctu v Družstevní
bance v Těšíně:**

**98 8113 0007
2001 0176**

**2231 0001
s poznámkou
MONUMENT.**

